

Sygn. akt: I C 1538/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	Sekr. Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko A. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1538/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w pozwie wniesionym dnia 14 sierpnia 2018 r. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. R. kwoty 1401,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że pozwana w dniu 01 kwietnia 2016 r. zawarła umowę pożyczki o numerze (...) na podstawie której otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, podlegającą zwrotowi zgodnie z umową. Pozwana nie wywiązała się z umowy i niespłacona kwota wraz z odsetkami opóźnienia stała się wymagalna. Na podstawie umowy cesji z dnia 30 stycznia 2018 r. powód nabył prawo do powyższej wierzytelności określonej w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr. (...) (...) z dnia 14 sierpnia 2018 r.

Pozwana A. R. prawidłowo zawiadomiona nie stawiła się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swojej nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 stycznia 2018 r. zawarto umowę przelewu wierzytelności pomiędzy (...) spółka z siedzibą w L., a (...)Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W., którego organem jest (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych spółka akcyjna z siedzibą we W..

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 30 stycznia 2018 r. k. 19-31)

Powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu i ewidencji analitycznej z dnia 14 sierpnia 2018 r. nr. (...) (...).

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 74)

Sąd rozważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwana A. R. w toku procesu nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na rozprawie, tym samym spełnione zostały przesłanki warunkujące i obligujące Sąd do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie bowiem z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda o rzeczywistym stanie rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu (por. wyrok SN z 20.10.1998r. I CKU 85/98; Wyrok S.N. z dnia 15.03.1996r. (...) 26/96).

Powództwo nie mogło zostać uwzględnione wobec nie wykazania przez powoda istnienia zobowiązania pozwanej, którego źródłem miała być umowa pożyczki o numerze (...) zawarta przez pozwaną.

Do pozwu nie została dołączona w/w umowa pożyczki, a brak umowy wyklucza jakąkolwiek możliwość weryfikacji twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych dotyczących zaciągnięcia przez pozwaną zobowiązania i wysokości długu (w szczególności nie wiadomo na jaki okres została zawarta umowa, jaki jest tryb i warunki dokonywania zmian umowy oraz warunki jej rozwiązania, wszelkie opłaty w momencie rozwiązania umowy i zgodność z obowiązującymi normami o charakterze bezwzględnie obowiązującym). W tych warunkach twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym i Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie dowodów zgłoszonych przez powoda.

Powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartą w dniu 30 stycznia 2018 roku oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr. (...) (...) z dnia 14 sierpnia 2018 roku.

Z uzasadnienia pozwu i zawartych w pozwie wniosków dowodowych wynika, iż potwierdzeniem zobowiązania pozwanej (w tym zarówno co do jego powstania, istnienia i wysokości - w tym wysokości wierzytelności głównej i odsetek) jest sporządzony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Powód nie przedłożył natomiast umowy pożyczki, na podstawie której powstać miało zobowiązanie. Powołał się jedynie na umowę cesji wierzytelności.

Umowa cesji wierzytelności zawarta pomiędzy powodem, a cedentem nie kreuje zobowiązania pozwanej i nie może zastąpić dowodowo umowy będącej źródłem zobowiązania. Z kolei wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma waloru dokumentu urzędowego, co potwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 r. w sprawie o sygn. P 1/10. Konsekwencją wydanego wyroku była zmiana art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych polegająca na dodaniu do dotychczasowej treści ustępu 2., który stanowi, iż „moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym” (ustawa z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych). Podkreślenia zatem wymaga, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który

stanowi wyłącznie dowód tego, iż osoba która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie (vide: wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015r., sygn. akt I ACa 824/14, Legalis 1213577). Zgodzić się należy z poglądem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w wyroku z dnia 28 grudnia 2016r., sygn. akt I ACa590/16, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie własnych twierdzeń. Wyrażona w art. 6 k.c. ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy i przedstawione przez powoda twierdzenia wraz ze złożonymi dowodami na ich poparcie należało uznać, że zasadność i wysokość żądania dochodzonego pozwem nie została udowodniona.

W sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Wobec powyższego strona powodowa nie udowodniła faktu nabycia wierzytelności w drodze przelewu wierzytelności określonej pozwem i zgodnie z art. 6 k.c. powództwo należało oddalić.

SSR Leszek Bil

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)